

OUTSIDE ROOM

The Room That Isn't One Of The Ten

GILLETTE ची बाहेरची खोली

दहा खोल्यांपैकी नसलेली खोली

मी एक ग्रामीण गाथा लिहिली होती, बौद्धिक नव्हे, कारण माझ्या शालेय शिक्षणाने मला दुसरे काही करू दिले नसते. इटालियनमध्ये 4 गुण असताना, मला डिप्लोमा मिळाला तो केवळ खेळातील कामगिरीमुळे, एका स्त्रीमुळे, आणि माझ्या पाच लिटर वाइनची भेट आवडलेल्या एका मुख्याध्यापकांमुळे.

हाहाहाहा.

मला लोकांना मनासाठी एक व्यायाम द्यायचा होता, आणि त्यासाठी पदवी किंवा PhD ची गरज नव्हती. मी दहा खोल्या निर्माण केल्या होत्या आणि मला वाटले की प्रत्येकाच्या आयुष्यातील एक प्रकरण मी बंद केले आहे, पण मी आजूबाजूला पाहिले आणि माझ्या लक्षात आले की मी काहीतरी बाहेरच ठेवले होते.

काय?

मी.

माझ्या अपूर्णतांसह, माझ्या दुर्गुणांसह, माझ्या स्वभाववैशिष्ट्यांसह, फसवे भाग, माझा चिडखोरपणा, हिशेब चुकता करण्याची माझी इच्छा, एका चौकटीत बंदिस्त केलेली विसंगती, आणि मग प्रत्यक्षात रंजक नसतानाही सतत लक्ष मिळवण्याची सवय, आणि त्यामुळे मला नेहमीच हसू यायचे.

हो, माझ्या शेजारी नेहमी कोणीतरी असायचे, ज्याला मला रस्ता दाखवायचा असे, मी कोणत्या गोष्टी करायला हव्यात, त्या कशा करायला हव्यात, का करायला हव्यात, जणू त्यांना मला कशाततरी दीक्षा द्यायची होती. पण मी कुठल्याही धार्मिक किंवा आध्यात्मिक पंथात नव्हतो. मी माझ्याच आयुष्यात होतो, जिथे काहीतरी शिकावे लागणे तर्कसंगत होते, पण ते कसे करायचे हे कोणी सांगणे नव्हते.

हे फार लांबवायला नको, कारण प्रत्येक वाचक थकतो आणि त्याला शेवट जाणून घ्यायचा असतो. कदाचित एके दिवशी मी कथेचा शेवट तिच्या सुरुवातीलाच लिहायला सुरुवात करेन, म्हणजे सगळ्यांना समजेल की शेवट हीच एकमेव खरी सुरुवात आहे.

मरणाची वाट पाहत बसण्यापूर्वी, ते करण्यासाठी मी नेहमीच आदर्श जागा शोधत राहीन. पण माझ्यावर विश्वास ठेवा, इतक्या पर्यायांमध्ये आणि इतक्या शक्यतांमध्ये, एका स्त्रीच्या मिठीपेक्षा

चांगली जागा मला सापडत नाही. ती माझी नसली तरी हरकत नाही. मला त्याची फारशी पर्वा नाही.

हाहाहाहाहा.

हीच सर्वोत्तम जागा आहे, जिथे सगळ्याचा उगम झाला आणि जिथे सगळे संपते. पण लिखाणाइतके अविस्मरणीय कोणीच कधी होत नाही.

Ferdinando

P.S. मी शब्दाला जागणारा माणूस आहे आणि स्त्रिया ते ओळखतात, आणि त्यामुळे काही सुमार कामगिन्यांची भरपाई होते.